

men mere end den Tarif indeholder, som gælder for almindelige Statsskovarbejdere her i Landet. Det er et ikke ukendt Fænomen, at adskillige Medlemmer af vort fælles Samfund, saa snart det drejer sig om, hvad Staten skal betale, har den Opfattelse, at den skal betale mere, end andre betaler. Det er ikke Arbejderne, der her skal udpeges. Jeg tror egentlig talt, at hvis det skal gøres retfærdigt op, saa er det mindst blandt Arbejderne, man træffer den Opfattelse, at Staten skal betale mere end andre. Det vil være vanskeligt at bevise, men jeg tror, man vil kunne hævde, at det er fuldt saa meget de andre Samfundsklasser, der mener, at saa snart det er Staten, der skal betale, kan man bare forlange. Det er en ejendommelig Mangel paa Forstaaelse af det, som dog er vor Fælleskasse, og det er ejendommeligt, at nogle, naar Staten kommer som den store og gode Kunde, saa kan have den Opfattelse: Naa, det er Staten, lad den saa bare betale saa meget som muligt. Det er en Opfattelse, som jeg tror, at baade Rigsdagen og Administrationen i høj Grad bør være paa Post overfor, men maaske mener det ærede Medlem Hr. Stauning ogsaa, at det er en Skændsel at sige noget saadant. Man har kun at gaa ind paa, at Staten betaler mere, med den Motivering, at det er Staten.

Det ærede Medlem brugte som Begrundelse for den Opfattelse, han gjorde gældende, at det var urigtigt at nedsætte Statsskovarbejdernes Løn, da det var bevilgede Penge. Det ærede Medlem kan sikkert ikke mene, at en Bevilling paa Finansloven i mindste Maade binder de Lønftaler, der finder Sted med Arbejderne i Statsskovene. Saa vilde Forandringer kun kunne finde Sted den 1. April, og det har ikke været Tilfældet tidligere. Tværtimod er Lønnen for Statens Skovarbejderes Vedkommende Aar for Aar steget ligesom for andre, hvad der kun er rimeligt, og bagefter, under Stigningerne, er man saa gaaet til Bevillingsmyndighederne og har sagt: Nu kræves der saa og saa meget. Ønsker det ærede Medlem, at man skal sige: Nu er Pengene bevilget, saa staar det fast. Jeg har sagt, at der vilde blive Reduktion, og en saadan vil jeg stille Forslag om. Hvis den af det ærede Medlem Hr. Stauning hævdede Opfattelse skal være gældende, ser jeg ikke andet end, at saa maa vi have alle Skovarbejderne op paa Normeringsloven; saa maa de ansættes som Tjenestemænd. Saa kan det ærede Medlem have Ret i sin Opfattelse. Men jeg ved ikke, om det ærede Medlem er en Tilhænger af den Opfattelse; jeg er det ikke. Jeg tror, vi har nok paa Normeringsloven, og at vi ikke skal

stræbe efter at faa det Antal, der allerede findes, forøget mere end højst nødvendigt.

Ærede Medlemmer vil maaske spørge om, hvorledes det er gaaet til, at Statens Skovarbejderes Løn overhovedet er kommet op over, hvad der betaales af private Skov ejere. Jeg skal ikke forholde Tinget Oplysninger om, hvorledes det er gaaet til. Sidste Gang der blev ført Forhandlinger mellem Direktoratet for Statens Skovvæsen og Statsskovarbejderne, blev der af den Regering, som det ærede Medlem Hr. Stauning var Medlem af, givet Paalæg til Direktoratet for Statsskovvæsenet om, at de havde at naa til en Overenskomst med Statsskovarbejderne, uanset hvad denne Overenskomst maatte indeholde, og der blev ikke blot givet en saadan Instruks til Direktoratet for Statsskovvæsenet, men de, der skulde føre Forhandlingerne paa Arbejdernes Vegne, blev i Forvejen underrettet om, at en saadan Instruks var givet til Direktoratet. Under disse Forhold maa jeg for mit Vedkommende anerkende det Maadehold, der fra Statsskovarbejdernes Side er vist, naar de ikke er kommet op paa en højere Løn end en Løn, der altsaa nu i September laa ca. 32½ Ø. over den Løn, der i Almindelighed betaales til Skovarbejdere her i Landet. Hvad angaar Arbejderne selv, viser det sig, at det Forslag til Akkordlønninger, som er udarbejdet af Direktoratet for Skovvæsenet, vedtoges, men de nægtede at gaa med til Timebetalingen. Der skulde være en Forskel. Nu maa jeg sige, at i den Henseende — det er en rent praktisk Side af Sagen — har det stor Betydning — Direktoratet har fremhævet det —, at Timebetalingen ikke er saahøj, at der deri ligger en Opfordring til Arbejderne til at vægre sig ved at gaa over til Akkordarbejde. Saadan var det ikke i gamle Dage, men det var ogsaa et af de Forhold, der blev forstyrret ved de forskellige Lønoverenskomster, der blev truffet i Krigsaarene; da blev Ordningen efterhaanden saaledes, at selv den dygtige og flittige Arbejder ikke kunde tjene mere ved at gaa over i Akkord, og saa foretrak han mere og mere Timebetaling. Fremgangsmaaden er i Virkeligheden uheldig for Skovene, men den er heller ikke til Gavn for Arbejderne. Det har altid været saaledes, at Hovedarbejdet i Skovene har været Akkordarbejde, og det er det ogsaa nu; der fortsættes med Akkordarbejde i Skovene, og der har været fuld Enighed om at vedtage disse Akkordsatser. Men det ærede Medlem Hr. Stauning kræver, at denne Timebetaling, som i Praksis ingen Rolle spiller, skal ligge over, hvad Tarifferne fordrer, og jeg ser ingen anden Grund til dette Krav fra det